

Много възрастни хора в България страдат от болки в крайниците.

Полковник Кирков: “ Организмът има неподозирани възможности, стига да се подпомогне оптимално. Бях пред операция на тазобедрена става и с глаукома, но се възстанових с продукта Сириус-Д.

- Полковник Кирков, какво ви накара да споделите с читателите своите лутания в битката ви за здравето?

- Никога не съм имал колебания по отношение на решимостта в борбата за здравето ми. Винаги съм търсил най-доброто. Конкретният повод е, че прочетох изповедта на една лекарка, която е ползвала Сириус-Д. Впечатли ме смелостта на тази дама да разголи душата си пред читателите с единствената мисъл, че би помогнала на много други хора да се спасят от лапите на трагично съществуване и фаталните последици. Реших да дам интервю, за да потвърдя, че човешкият организъм има неподозирани възстановителни възможности, стига да се подпомогне оптимално. Аз извървах пътя по моя начин на доказване благотворното въздействие на Сириус-Д за пълното възстановяване на здравето. Нека всички страдащи хора с различни здравословни проблеми сами преценят дали да се доверят или не, дали да вярват или не, дали да живеят с надежда за изцеление и да положат усилия, или да се предадат на деструктивни емоции, дълбока апатия и да загърбят личната отговорност за борбата за качествен живот.

- Кога и как стигнахте до лечението със Сириус-Д?

- През януари на 2010 г. с мен се случи малък инцидент. Така си мислих. Беше следобеден час. Ровех се в някакви документи, търсех една справка. Неочаквано върху мен паднаха кашони с документи от около 3 м височина. В началото не усетих нищо освен удара. Аз съм военен и професията ме е срещала с много по-тежки трусове. Не обърнах почти никакво внимание. Никакво. Но след три дни болките станаха доста сериозни и отидох при личния лекар. Поставиха ми диагноза дископатия.

- Тогава ли решихте да се лекувате по този различен начин?

- О, не! Лекувах ме 3 месеца. Но не стана по-добре. Въпреки контролните прегледи, стана по-зле, много по-зле. Вече не можех да ходя. Крачките ми бяха от 5-10 см. Движех се много трудно и с непоносими болки. И за ръцете ми беше проблем. Движех ги с болка, много силна, непоносима болка. Не можех да се обръсна. Бях в безизходица. Бях дисциплиниран, правех каквото трябва, но не се получаваше никакво подобрение. Допускам, че много хора са попадали в подобна ситуация. Поисках нов прочит на заболяването ми, дадох ми направление за ортопед. И в понеделник рано сутринта бях в болницата при генерал доц. Румен Златев, началник на Клиниката по травматология (аз бях зам.-началник дълги години на ВМИ). Лекарят, като видя как се движа, как сядам, как лягам, как ставам, ме попита от колко време е така. Отговорът ми беше от три месеца. Поиска да види снимките, но нямах такива. Тогава ме насочи към рентгенолог. След един час разгледа снимките и каза, че съм много зле...

- Потвърди ли се диагнозата?

- Не! Доцентът каза, че трябва да се смени дясната ми тазобедрена става. За по-сигурно ме изпрати на ЯМР, който показа и доказа до каква степен е увреден кракът ми - асептична некроза - разпадане на костта, течността в костта избива на две места, защото е била счупена на две места. Тази течност влиза в свободните пространства на ябълката.

Дребните начупени костици и течност от кистите запълват празното пространство и често проникват във вътрешността на ставата - получава се ставен излив.

- Как посрещнахте такава нечакана и жестока реалност?

- Тази прогноза замъгли съзнанието ми. Сковах се. Умът ми се вкочани. Вцепених се. Усетих как светът се срутва над мен. Мечтите, копнежите, надеждата за щастлив живот на средна възраст се сринаха. Виждах се прикован към леглото за неопределено време. Чувах тракането на патериците, бастуна и неизбежната инвалидна количка, която рано или късно ще съжителства с мен. Болката на тялото беше като бриз спрямо урагана, който помиташе и унищожаваше стабилността на душата ми, на всичко смислено и приятно в живота ми. Това изгаряше мозъка, мислите, чувствата ми. Казах на доктора, че имам нужда да помисля. Мисли, но по-бързо, бе неговият отговор.

- Какво можахте да измислите?

- Аз съм военен и знам, че в такива минути кръвта трябва да се успокои. Да остана сам, да избистря емоциите. Исках да измъкна страха от бърлогата на ужаса за безизходност. Дълги години съм бил шеф на Центъра за наркомании и психологията на ужаса ми е позната. Прибрах се. Вечерта се обадох на проф. Димитров, с когото сме работили заедно, познавахме се много добре. На следващия ден ме посети, прочете диагнозата и ми донесе от хранителната добавка заедно с киселото мляко. Започнах с 4 супени лъжици разтворени сутрин и вечер на гладно. Същевременно с храната вземах ОКОВИТ заради глаукомата, която имах. Бях диспансеризиран. Няма лечение. Има забавяне на процеса. За глаукомата бях говорил с една клиника във Франция, която единствена дава гаранция, че може да има някакъв положителен изход. Те дават 50% възстановяване. След приема на храната на 15-я ден, ръката ми не можеше да взема шишенцето с капки за очи. След 3-4 дни ми изтекоха сълзите. Когато отидох на преглед, лекарката ми измери очното налягане. Оказа се нормално. Тя помисли, че апаратът е счупен. Примери го и на другия апарат. Нямах грешка. Беше изключително учудена. Попита ме какво съм правил. Нищо не отговорих. Знаете лекарите... Ходех с 4 чифта очила, а сега ме вижте...

- А какво стана с крака ви?

- С крака ми? Шест месеца пиех добавката по 4 лъжици сутрин и вечер. Шестдесет дни бях на легло, неподвижен в къщи. Пазех се, защото кракът ми беше станал по-къс с 1,5 см. След това ходих с патерици. На шестия месец направих снимка. Оказа се, че ми няма нищо. Всичко е здраво. Ударих патериците в тавана. Душата ми се успокои. Виждах светлина в живота си. Без лекарска намеса! За мое успокоение продължих да вземам храната още една година като намалих дозата на 3 лъжици по два пъти. Така 6 месеца и после 2 лъжици по два пъти другите шест месеца. И всяка година приемам поддържаща доза, по два-три месеца. Сега вижте ме. Всеки ден тичам по 2-3 км. И се чувствам чудесно...

- Мислите ли, че хората ще ви повярват?

- А вие мислите ли, че съм дошъл тук да ви лъжа? Вярват тези, които ме видяха. Вярват тези, които ме познават, моите приятели, близки, тези, които ми се довериха. Покрай мен много хора с инсулт, разширена аорта, бъбречни заболявания, травми, счупени крака, скъсани сухожилия, коляното и много други се възстановиха. Има значение обаче възрастта. При по-възрастни възстановяването е по бавно. Но на 15 - 20-ия ден винаги се усеща накъде вървят нещата.

ОФИЦИАЛЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ НА SIRIUS-D siriusd.com

Едно интервю на Вили ИВАНОВА

Вестник „ Доктор ” 4 март 2013 г.